

מוז:

יום טוב פרק שני ביצה

עין משפט
גר מצוה

יא א ב מ"י פ"ו מכל
יודע הלכה ב סתם
לאין עה טשיע א"ח
סמן תקיט ע"ג
ב ג מ"י טס הלכה ד
טשיע טס ע"ה ד
ג ד ה מ"י טס הלכה ו
טשיע טס ע"ה ט
ד ו מ"י טס טשיע טס
ע"ה ט
ז ח מ"י פ"ו טס הלכה
טו וס"ח מלכות
ע"ה טס הלכה י סתם
לאין עה טשיע א"ח
סמן תקיט ע"ג

רבינו חננאל

אמר רב עירובי תבשילין
צריכין דעת. אריסטא
ודא הניצ צריך לומר
כי לפלגי ופלגי אני
מערב. כשמואל דהוה
מערב אכולה נהרעדא.
ור' אמי ור' אסי מערבין
אכולה טבריא. אבל דעת
מי שהניחו אין צריך
לדעת יודע בשעת עירובי
אלא אפילו אחרי כן.
ואפילו בירוש עשמי אס
נוגע לו שאחרים ערבו
עליו מותר לו לבשל. כו.
יעקב בר אבין דהוה מערב
ומזיב הווי מערב זה על
כל מי ששבת ולא עירב.
ואחרן כן הוה מכוין כל
מי שלא עירב יבא וריסקין
על עירובי שלי. ואמרין
עד כמה ואסיקנא עד כדי
חוסם שבת בא ושואלי
וסקי עליו. ובהווא
סומא דאמר ליה סר
שמואל בירוש אס סמוך
ארירי. בשנה אחת נמי
חזייה בירוש דהוה עזיב.
ואמר ליה פישע והא
לבויל עלמא שרי ליה
אסור אריסטא. ליה
מתניא הכי. מ"ד י"ט
שחל בעי"ש אין מערבין
לא עירובי תחומין ולא
עירובי חצרות רבוי רבי.
ואיכסי מתירין אריסטא
דברב האסור לו כו.
כלומר בירוש שאסור
לצאת חוץ לתחום. כן
לערב בירוש לצאת משבת
חוץ לתחום אסור. אבל
לטול בחצרות שמוחר
בירוש. שרי לו לערב
בירוש כדי לטול בשבת.
א"ע"ג דהסהר טעמיה
יא הייטין ליה. והלכה
רבי שאין מערבין לא
תחומין ולא לחצרות.

אמר רבי אבא עירובי תבשילין צריך
יהא בהן כוית. וגי' דיניס
יש בהלכות עירוב עירובי תבשילין
אחד ואחד והכי מסיק בהדיא בעירובין
בגורנות לכל אחד ואחד והכי מסיק
שיהא ב' סעודות ואס' יש טס מוון
ב' סעודות אינו צריך וימר ואפילו
מאה יבולין לסמוך עליו עירובי
תבשילין בין לאחד בין למאה אינו
צריך אלא כוית לכל מין ומין:

נבירם. דהא נאכלים כמו שהן חוין
הואיל ומלוחים אכל אס' לא היו מלוחים
יש בהם משום נשולי נכרים ותימה
דלמר נמס' ע"ז פרק אין מעמדין
דף (לח). כל שאינו עולה על שלחן
מלמס ללפת בו את הפת אין בו
אסור משום נשולי נכרים וקאמר
עלה כגון דגים קטנים וי"ל דהתם
בקטנים טפי מיירי והכא מיירי
דגים שאין קטנים כל כך שפעמים
שן עולין על שלחן מלמס ללפת
בו את הפת:

קמ"ל קמחא עיקר. מכאן אנו
סומכין ליקח מן הנכרים
פת הנלוס מן הנכרים שקורין קטנויי"ש
ואובלחא"ש דמאי נחוס אי משום פת
עזמו התירו חכמים אז משום נכרים
ואין לחלק ולומר דשאי הכא
לחומרל עלומר דקמחא שהוא מן
שלקות שנלולתו רכה אסור אכל
בעלמא שהוא ענ והוי מעשה מטר
אף שיתמר עיקר לא אולנין לקולא
אי אפשר לומר כן דהא קאמר הכא
מזו דתימא הרסנא עיקר כלומר היה
לנו להמיר אלמא היכא דהיתר עיקר
אולנין נמיהא אפי' לקולא אי לאו
דלסיק דקמחא עיקר ואין לחוש
שמה הנכרים מעופות עמלאס דהא
אין מניין בניינו ושמה יש דס
בנינים רובס אין בהם דס ומה
שנדקיס הנכרים כשעה שמזימין
אותם ברובט אס' יש בהן דס והו
חומרל בעלמא דהא אס' לא ננדקו
מומין וגס אין לחוש משום בני
נבלות או מטרפות משום דאולנין
נמר הרוב וא"ת והא יש לחוש שמא
נלוס בנינים טרופות דלמר במולין
דף סד. וסס' דאין לוקמין בינים
טרופות מן הנכרי וי"ל ה"מ בעניייהו
משום דלית בהו ריעותא דמוכחא
מלמא ממה שכן טרופות דמנבלות
וטרפות אמו חנכה ישראל לנכרי
אכל הכא שנלוס דליכא סוס ריעותא
לא חייטין לשום דבר ויש לומר

הרסנא עיקר. שומן הדגים: בין לאחד בין למאה. די להם ככוית:
לא דליס ביה כוית. ולגבי ככר שלם קרי ליה כל שהוא: תבשיל זה.
של ערוב: כנוס. בחומין ובחדל ומימי ירקות: שלוק. מבושל הרבה
מאל: מבושל. כהלכמו: קוליים האספנין. דב מלית הוא ורך ומאכל
כמו שהוא חי אלא שזומנין עליו
ממין וזה בשולו דמתן במסכת שבת
(דף לט"ז). שהדחתו זו היא גמר
מלאכתו: שנתנו עליו חמין גרסתי.
שעשו לו מערב יו"ט בשול הרדאי
לו: סתמו. כשעשה התבשיל אין לו
שיעור כמה יהא בו: סופו. אכלו
או שאבד וסיר ממנו קלת: מאי
לאו אין לו שיעור כלל. לא לרב ולא
למעט: לא אין לו שיעור למעלה.
לומר שלא יוסיף צו על כך וכך:
למעט. לא יפחות ככוית: לריכיס
דעת. שיערו שלשם כך נעשו. ורב
הונא לא פירש דעת מי ומפרשין
לה אן ואמרין הא ודאי פשיטא לן
דכי אמר רב הונא לריכיס דעת

דעמו דמניח מיהא צבי דליהו עדיף
שעשהו לשם כך מיהו מנביח לן
דעת מי שהניחו ללרכו כגון דשעאו
זה ללרכו חצרו כלום לריך שומלך
בו חמלה לעשותו על פיו: עד חסוס
שכס. ולעומדים חוץ לחסוס לא היה
דעמו של מניח עליהם ולא עלו על
לבו לזוכרן: מסדר סמניסא. שהיה
יודע מעשיות נגרסא ומחור עליהן
לפי מר שמואל שהיו סדורות כפיו
כעיקרן: סמוך אדידי. דמערבנא
אכולה נהרעדא שהיו עירו: לשנה.
לשנה אחרת * ואלס השנה היה שאין
שאלן דעמו על המזיזין והמושעין:
שאינס חרדים לדברי חכמים: לא
עירובי חצרות. לטולל מחר דנראה
כמתקן דבר: שאסא אוסרו בדבר
האסור לו. כה יש נידך לאסור עליו
מלגשות לוכך מחר דבר שהוא אסור
בו כיום והיינו תחומין שאף ביו"ט
אסור ללאת מן התחום: ואי אסא
אוסרו. אין כה נידך לאסור לו
מלמקן לחצר דבר שהוא מותר בו
כיום ואסור לטולל חצרות לימיה
כיום טוי: משום דשלת רבי אלעזר
כו. לפיכך הוצרכו לשאל לקולא
קאמר שמואל אי לחומרל משום
דשלת ר' אלעזר לחומרל ואנו
שוין דרבי לקולא לפיכך שואלים אנו
שמואל שקבע הלכה כרבי היכי
מתי לפלוגתייהו: ואמר רב סחלת
סוראס וכו'. דרב פלוג עליה ואמר
הלכה כמ"ק: כיון דמקלילי בה
רביס. שזוכמין ומטוללין בלא ערוב:
היינו

הרסנא עיקר קמ"ל קמחא עיקר אמר ר' אבא
"עירובי תבשילין צריכין כוית איבעיא להו
כוית אחד לכלן או דלמא כוית לכל אחד
ואחד ת"ש דאמר רבי אבא אמר רב "עירובי
תבשילין צריכין כוית בין לאחד בין למאה:
תנן אכלו או שאבד לא יבשל עליו בתחלה
שייר במינו כל שהוא סומך עליו לשבת מאי
כל שהוא לאו אע"ג דליכא כוית לא דאית
ביה כוית: ת"ש "התבשיל זה צלי ואפילו
כבוש שלוק ומבושל וקוליים האספנין שנתן
עליו חמין מערב יו"ט תחלתו וסופו אין לו
שיעור מאי לאו אין לו שיעור כלל לא אין
לו שיעור למעלה אבל יש לו שיעור למטה
אמר רב הונא אמר רב "עירובי תבשילין
צריכין דעת פשיטא דעת מניה בעינן דעת
מי שהניחו לו בעינן או לא בעינן תא שמע
הדאבוח דשמואל מערב אכולה נהרעדא רבי
אמי ורבי אסי מערבין אכולהו טבריא: 'מכרו
רבי יעקב בר אבדי מי שלא הניח עירובי
תבשילין יבא וריסמוך על שלי ועד כמה אמר
רב נחומי בר זכריה משמיה דרביי עד תחום
שבת: ההוא סמאי דהוה מסדר מתניחא
קמיה דמר שמואל חזייה דהוה עציב אמר
ליה אמאי עציבת אמר ליה דלא אותיבי
עירובי תבשילין אמר ליה סמוך אדידי לשנה
חזייה דהוה עציב אמר ליה אמאי עציבת
אמר ליה דלא אותיבי עירובי תבשילין אמר
ליה פושע את לבולי עלמא שרי לדידך אסור
ת"ר "יום טוב שחל להיות בערב שבת אין
מערבין לא עירובי תחומין ולא עירובי חצרות
רבי אומר מערבין עירובי חצרות אבל לא
עירובי תחומין מפני שאתה אוסרו בדבר
האסור לו ואי אתה אוסרו בדבר המותר לו
אתמר רב אמר יהלכה כתנא קמא ושמואל
אמר הלכה כרבי: איבעיא להו הלכה כרבי
לקולא או לחומרל פשיטא דלקולא קאמר
משום דשלת רבי אלעזר לגולה לא כשאתם
שונין בבבל רבי מתיר וחכמים אוסרין אלא
רבי אוסר וחכמים מתירין מאי הא שמע
דרב תחליפא בר אבדימי עבד עוברא כותיה
דשמואל ואמר רב תחלת הוראה דהאי צורבא
מרבגן לקולא אי אמרת בשלמא לקולא
קאמר היינו לקולא אלא אי אמרת לחומרל
מאי לקולא איכא כיון דמקלקלי בה רביס
היינו

שנלוס מנינים שלמות ומייה פשטי"ן של דגים שאפלו נכרי אין להמיר דיש בהם משום נשולי נכרים ותימה
העיסא והדגים אסורין משום נשולי נכרים א"כ אף העיסא שממחין אסורה ונעשה כולו נשולי נכרים אע"פ שהעיסא אין בה משום ב"ג דהא
התירו את הפת וגם מה שנבלע בה אינו בעין מ"מ קודם שנבלע בעיסה היה בעין והיה נאסר ונמלא שהעיסא אינלושה מן האסור דרבנן
ויש (ה) שמקריין השומן ואוכלים אותן כה"ג ואותן נלי"ש מדלג מנכרין עלייהו ברכת המזיזא יש בהן משום ב"ג ומייה אומר הר"ר
יחאל דאין בהם משום ב"ג כיון דדרך אפיית פת עבד להו ועוד דאי קבע סעודתיה עלייהו מנכך ברכת המזיזא אלמא פת נתינה: ו'
רבי אומר מערבין עירובי חצרות אבא אמר רבי אבא רבי קמ"ל בפרק כלל מערבין (ועירובין דף לח: ושם) דשבת ויו"ט
קדושה אחת היא ור"כ היכי מערבין עירובי חצרות מ"ט לשבת ויש לומר דלדבריה היינו טעמא הכא דרבי דהא דלית ליה קדושה
אחת הן היינו בדבר האסור לעשות ביו"ט כגון תחומין אסור לעשותם ביו"ט בשביל שנת דהא קדושה אחת הן אכל בשביל שקדושה
אחת היא לא אסרין דבר המותר לעשות ביו"ט עזמו כגון לטולל בחצרו לעשות עירוב בשביל שנת:

מסורת הש"ס

16 (א) תוספתא ס"ג.
17 (א) תוספתא ס"ג.
18 (א) תוספתא ס"ג.
19 (א) תוספתא ס"ג.
20 (א) תוספתא ס"ג.
21 (א) תוספתא ס"ג.
22 (א) תוספתא ס"ג.
23 (א) תוספתא ס"ג.
24 (א) תוספתא ס"ג.
25 (א) תוספתא ס"ג.

הגהות הב"ח

(א) רוב דיה קמיל
וכו ויש שמזיזין השומן.
ניב ס"א ויש שמתירין
השומן:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה לשנה ויה
היה עין חסונה מיל
סמן ק"ל:

מוסף רש"י

הרסנא עיקר. ואמו
מריסם נאכל כמות שהוא
חי ושרי וע"ז לח. קמ"ל
קמחא עיקר. ויש בו
משום נשולי נכרים.
שקמחא אינו נאכל חי
(שם).

אין